

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně:

S. G.

státní příslušností Ukrajina

zastoupená Mgr. Tomášem Císařem, advokátem

sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019 č.j. CPR-27624-24/ČJ-2018-930310-V243

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. 10. 2019 č.j. CPR-27624-24/ČJ-2018-930310-V243 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Císaře, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“), č.j. KRPA-192441-24/ČJ-2018-000022 ze dne 30. 7. 2018 ve věci správního vyhoštění z území členských států EU, a to tak, že „...část věty výroku znějící: „...stanoví se doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 15 (patnáct) měsíců.“ se mění takto a zní: „...stanoví se doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 (šest) měsíců.“ Ve zbylé části se podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. napadené rozhodnutí potvrzuje.“
2. Žalobkyni bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně č.j. KRPA-192441-24/ČJ-2018-000022 ze dne 30. 7. 2018 podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění na dobu 15 měsíců, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU. Počátek této doby byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Doba k vycestování z území ČR byla stanovena podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 tohoto zákona.
3. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci v souladu s ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Dle jejího názoru správní orgány zjistily pouze skutečnosti hovořící v její neprospěch, nikoli i ty svědčící v její prospěch. Dále měla za to, že došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Uložené opatření považovala za nepřiměřené okolnostem případu a odporující základním zásadám činnosti správních orgánů, především principu proporcionality a právní jistoty.
4. Poukázala na to, že plně spolupracovala se správním orgánem, vypověděla pravdu o svém pobytu na území i o okolnostech svého zajištění a důvodech nelegálnosti pobytu. Byla v dobré víře, že v součinnosti se správním orgánem jí bude umožněno vycestovat, na místo toho byla zadržena a vyhoštěna. S ohledem na okolnosti, na jejichž podkladě se žalobkyně do současné situace dostala, je uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem, i s ohledem na délku jejího pobytu na území České republiky. Podle žalobkyně měly správní orgány přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení a umožnila by jí dobrovolně opustit území České republiky.
5. Žalobkyně dále odkázala na ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Měla za to, že správní orgán ve svém rozhodnutí zásah do soukromého a rodinného života nehodnotí prakticky vůbec. Žalobkyně opakovaně žádá o možnost se navrátit k legálnímu pobytovému oprávnění. Rovněž pak je názoru, že délka uloženého správního vyhoštění je nepřiměřená okolnostem případu. Nebylo navíc ani zdůvodněno, proč je toto opatření ukládáno v takto vysoké výměře. Vůbec nejsou zohledněny skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobkyně, např. to, že dobrovolně spolupracovala se správním orgánem a že se jedná o první porušení právních předpisů. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nedostatek důvodů, neboť v napadeném rozhodnutí není výměra uloženého správního vyhoštění náležitě zdůvodněna. Podle žalobkyně je též délka uloženého správního vyhoštění nepřiměřená okolnostem případu. Opět namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť správním orgánem není výměra uloženého správního vyhoštění náležitě zdůvodněna.

6. Žalobkyně namítala, že ve věci bylo rozhodováno na základě nesprávně zjištěného stavu věci a že předmětné závazné stanovisko vydané Ministerstvem vnitra je zcela neaktuální a nehodnotí situaci a podstatné okolnosti tak, jak mu ukládá zákon.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění obou rozhodnutí (prvoinstančního i druhoinstančního), v nichž se vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo, i s tím, co uvedla žalobkyně. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Na jednání konaném před zdejším soudem zástupce žalobkyně setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný omluvil svou neúčast při tomto jednání. Zástupce žalobkyně dále mimo jiné zdůraznil, že žalovaný správní orgán se ne zcela vypořádal s pokynem zdejšího soudu, který byl uložen v rozsudku sp. zn. 4 A 38/2019. Měl za to, že správní orgán měl využít ust. § 50a zákona o pobytu cizinců v souladu se svojí praxí. Poukázal na skutečnost, že se žalobkyně neskryvala, dobrovolně se dostavovala ke správnímu orgánu. Dle jeho názoru pochybení žalobkyně nezakládá důvodnost využití opatření ve formě správního vyhoštění na půl roku, správní orgán pak nevyužívá opatření, ale už byt formálně žalobkyni trestá. Uvedl, že v tomto konkrétním případě není žádný reálný důvod ukládat vyhoštění, ale mělo být použito ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně se pak nebrání vycestování na Ukrajinu, nicméně, co se týká jejího života v České republice, má pochopitelně zájem zde pokračovat v reálném životě. Na Ukrajině nemá žalobkyně ani rodinu ani majetek, v České republice je plně integrována a rovněž zde má příslibeno zaměstnání. Žalobkyně při jednání především uvedla, že v České republice žije téměř 11 let, rodinu ani majetek na Ukrajině nemá, naopak v České republice má kamarády, známé, příslibenou práci a umí česky.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Při posouzení věci soud vyšel z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že se žalobkyně dne 23. 5. 2018 dostavila na pracoviště odboru azylové a migrační politiky v Praze 4, kde byla kontrolována a bylo pak zjištěno, že posledním platným povolením k pobytu byl v cestovním dokladu uvedený výjezdní příkaz č. AKT 0270182 platný od 18. 4. 2018 do 17. 5. 2018. V době kontroly již žalobkyně povolení k pobytu neměla.
11. Se žalobkyní bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Z pobytové historie žalobkyně bylo zjištěno, že žalobkyně na území ČR pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění s platností do 1. 9. 2016. Před uplynutím této doby podala žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu. Žádost byla zamítnuta. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítnuto a rozhodnutí potvrzeno. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 3. 2018 a žalobkyni

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

byl dne 18. 4. 2018 vydán výjezdni příkaz s platností do 17. 5. 2018. Žalobkyně podala dne 18. 4. 2018 žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, avšak tím jí nevznikla fikce pobytu. Dne 17. 5. 2018 byla vydána informace o neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu.

12. Se žalobkyní byl sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení, žalobkyně využila svého práva ve věci nevypovídat.
13. Po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci správního vyhoštění bylo následně vydáno správním orgánem I. stupně dne 30. 7. 2018 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, podle něhož jí nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 15 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž po přezkoumání závazného stanoviska vydaného Ministerstvem vnitra ČR bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019 č.j. CPR-27624-13/ČJ-2018-930310-V243, kterým bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Toto rozhodnutí bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2019 č.j. 4 A 38/2019-24 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalobou napadeným rozhodnutím pak žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, jak výše uvedeno.
14. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
16. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
17. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
18. Nesporné je, že žalobkyně naplnila svým pobytem v době od 18. 5. 2018 do 23. 5. 2018 podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, neboť zde pobývala bez oprávnění k pobytu. Soud proto nepovažuje za důvodnou námitku týkající se toho, že by správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Byly zjišťovány všechny skutečnosti, které jsou pro posouzení této věci třeba. Žalobkyně navíc v průběhu řízení před správním orgánem využila svého práva nevypovídat, takže do protokolu o výsledku účastníka řízení neuvedla ke své osobě žádné skutečnosti, z nichž by správní orgán mohl případně při posuzování okolností případu svědčících i ve prospěch žalobkyně vycházet. Žalobkyně pak neuvedla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žádnou konkrétní okolnost, kterou správní orgány při svém rozhodování dle jejího názoru opomněly vzít v úvahu. Správní orgány se pak dostatečně zabývaly zásahem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně (viz např. s. 6-7 napadeného rozhodnutí). Z uvedených důvodů soud považuje dané žalobní námitky za nedůvodné.

19. Žalobkyně na území České republiky pobývala legálně již několik let. Doba neoprávněného pobytu v trvání 6 dnů jistě není zanedbatelná, ve srovnání s několikaletým legálním pobytem se však nejeví jako natolik závažná, že by bylo namíste přikročit ke správnímu vyhoštění žalobkyně. To platí tím spíše za situace, kdy žalobkyně se aktivně snažila řešit svoji pobytovou situaci, ke správnímu orgánu se dostavila dobrovolně. Při jednání konaném před zdejším soudem pak vyšlo najevo, že žalobkyně je na území České republiky plně integrována a v zemi původu již nemá žádné vazby. Nad rámec shora uvedeného je třeba podotknout, že žalobkyně osvědčila soudu, že má na území České republiky zajištěno zaměstnání.
20. V nyní posuzovaném případě se nejedná o často vyskytovaný jev, kdy cizinec přicestuje na území České republiky na základě několikadenního schengenského (turistického) víza a po uplynutí jeho platnosti se dostaví ke správnímu orgánu za účelem vyřešení své pobytové situace, kdy jednání takových cizinců lze považovat za vedené záměrem obcházet pobytové předpisy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29 či ze dne 11. 10. 2018 č.j. 7 Azs 98/2018-27). Naopak v případě žalobkyně není ze správního spisu podobný záměr zřejmý. V dané věci je patrné, že se jedná o první porušení pobytových předpisů ze strany žalobkyně, která se navíc aktivně snaží řešit svoji pobytovou situaci. S ohledem na všechny tyto skutečnosti, jakož i na několikaletý legální pobyt žalobkyně na území České republiky a míru její integrace do české společnosti soud uzavřel, že závažnost jednání žalobkyně je natolik nízká, že nepřeváží nad zájmem žalobkyně na zachování jejích osobních poměrů a vybudovaných vazeb na území České republiky.
21. Soud proto uzavřel, že správní vyhoštění bylo v nyní posuzovaném případě opatřením nepřiměřeným, tedy rozporným s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. V dané věci bylo namíste zvážit spíše uplatnění postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců (tj. rozhodnutí o povinnosti opustit území), který na rozdíl od správního vyhoštění není spojen se zákazem vstupu na území České republiky.
22. S ohledem na tento závěr se soud nezabýval některými z dalších žalobních námitek, které jsou tímto bezpředmětné (zejména jde o námitky týkající se tvrzené nepřiměřené délky uloženého správního vyhoštění). K námitce týkající se tvrzené neaktuálnosti závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 5. 6. 2018 č. ZS42254 soud uvádí, že s ohledem na podobnou odvolací námitku si žalovaný v odvolacím řízení vyžádal závazné stanovisko ministra vnitra, jež bylo vydáno dne 29. 4. 2019 pod č.j. MV-11463-2/OAM-2019. Obě závazná stanoviska vycházejí z aktuálních zpráv o situaci v zemi původu, přičemž žalobkyně ani v žalobě nepřednesla žádné konkrétní okolnosti, jež by závěry uvedených závazných stanovisek zpochybňovaly.
23. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

24. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšné žalobkyni přiznal jejich náhradu, a to za náklady na právní zastoupení žalobkyně výši 9 300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3 100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále DPH ve výši 21 % z částky 10 200 Kč, tj. ve výši 2 142 Kč. Náklady řízení tak celkem činí částku ve výši 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. ledna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.